

Bóna László

A szenvedés felejthetlensége



VIS VITALIS

BÓNA LÁSZLÓ

*A szenvedés
felejtethetlensége*

*Betegség és életút – avagy választható-e a szenvedés?
A miazmatikus lenyomatok, betegségmintázatok
homeopátiás feloldozása*

XI. ÉVAD 2014. TÉL–TAVASZ
Betegség és életút összefüggései

VIS VITALIS

VIS VITALIS
2017

Szerkesztette:

TOLDI VERONIKA

KOVÁCS FANNI KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL

Szakmai lektor:

DR. HORVÁTH KATALIN

Borítóterv:

IMRE RÉKA



VIS VITALIS

© Bóna László, 2016

ISBN 978-615-5414-26-8

Tartalom

ELSŐ ELŐADÁS

Semmi baj / 7

MÁSODIK ELŐADÁS

Magamban egymással / 57

HARMADIK ELŐADÁS

Ápol, eltakar / 99

NEGYEDIK ELŐADÁS

Viszonyaim magammal / 137

ÖTÖDIK ELŐADÁS

Eljött az én időm / 173

HATODIK ELŐADÁS

Végünk van, végünk lesz, végünk volt / 201

FÜGGELÉK / 247

ELSŐ ELŐADÁS

Semmi baj

.....

*A rákra való hajlam más megvilágításban –
a karcinotikus miazma és a Carcinosinum**



VIS VITALIS

* (A szövegben elhangzó szerek kiemelt rubrikái a kötet végén, a *Függelékben* található.)

Nincs megoldás

Nem kell gyógyítónak lennie az embernek ahhoz, hogy megtapasztalja, ha valaki a bajait mondja, valójában nem vár megoldásra. Nem azért mondja. Még ha szakembernek mondja, akkor sem. Még ha éppen segítségért fordult is a másikhöz, kivéve, ha gyorsan fájdalmat kell csökkenteni vagy felállni segíteni egy esésből, megvakarni valahol ott, ahol az ember nem éri el magának, akkor nincs esélye a másiknak, aki megoldást javasol. Vissza lesz utasítva. Pontosabban az, aki a bajait meséli, minden megoldási javaslatot többnyire cáfol, és addig küzd, amíg bizonyítja a segíteni akarónak, hogy az ő bajára nincs megoldás.

Persze ez érthető, hiszen, ha lenne, akkor ő is rájött volna. Ha ő nem jött rá, akkor be kell vallania gyengeségét, ne adj isten a butaságát, vagy még rosszabb esetben olyan tulajdonságokat, amik éppen a segíteni akaró szemében lealacsonyítják, úgy véli. Ez a szégyen olyan erős, hogy éppen attól a személytől nem fogad el segítséget, akihez segítségért fordult. A terápiás módszertani könyvek jól leírják ezt az ismert jelenséget. Terapeuta és beteg teljesen más nyelven beszél. A beteg panaszkodik, és megértést, együttérzést remél, sokszor csak ennyit. Ha a terapeuta teljesen megértené őt, akkor valójában egyet kéne értenie azzal, hogy tényleg nincs megoldás. E helyett a terapeuta megoldó üzemmódba helyezi magát, javaslatokat tesz, még akkor is, ha ezt ravaszul, indirekten teszi, és ügyes kérdé-

sekkel próbálja rávezetni a panaszost, hogy ő maga jöjjön rá a megoldásra. „És arra nem gondolt, hogy...? Mit tanácsolna másnak, ha ilyen helyzetben lenne?” Ilyen mondatokkal próbál ügyeskedni. De hamar kilóg a lóláb. A bajba került ember rájön, hogy a másik nem azonosul vele, hanem megoldásokat javasol. Vagyis nem együttérző. Innentől világos, hogy két különböző szemüveget hordanak, és külön nyelvet használnak. Ezen a ponton a terápiás beszélgetés átcsap bizonyítási eljárásba. A beteg bizonyítani kezdi a terapeutának, hogy ő már mindent átgondolt, és nincs megoldás a bajára, míg a terapeuta igyekszik meggyőzni őt, hogy van megoldás, csak nem látja. Valójában nem tudnak közös nevezőre jutni, közös stratégiára lelni, hiszen ebben a bizonyítási eljárásban mindössze két dolog történhet: a terapeuta lenyomja a beteget, és az csalódottan távozik, vagy legyőzötten beismeri, hogy tényleg nincs megoldás. Meggyőzték. Legyőzték. Győzött az igazság, vagyis értelmet kapott a betegsége. Ha lenne megoldás a bajára, nem lenne értelme bajban lenni. Az, hogy ő nem látta a megoldást, csak egy másik ember kívülről, még nagyobb baj, mint az eredeti.

Szerелеmbe esve

Emlékszem egy fiatal hölgy esetére, akiről már több ízben beszéltem, de most idekíváncozik újra megidézni őt. Így kezdte a terápiás beszélgetést: *Nagyon nagy problémám van. Csak maga segíthet rajtam. Szerelmes vagyok. És amióta szerelmes vagyok, azóta nagyon szenvedek. Ez egy óriási szenvedés.*

Ez nem akármilyen szerelem, mert a nőnek van két gyereke. Az az igazság, mesélte, hogy ő még nem volt szerelmes,

de erre most jött rá. Mert hát honnan lehetne tudni, hogy mi a szerelmesség, ha az ember nem volt szerelmes? Nincs a kezében a döntés, hogy mikor lesz szerelmes az életében. Addig ne csináljon semmit? Hát addig is van élet, addig is vannak kapcsolatok. Így hát hozzáment a mostani férjéhez, mert akkor azt gondolta, hogy ez jó lesz.

A férje biztonságot nyújt, és amikor hozzáment, azt hitte, ez a legfontosabb egy házasságban. Tehát amíg nincs szerelem, addig nem lehet tudni, hogy ami van, az valóban az-e. Akibe a nő váratlanul beleszeretett, egy közismert ember. Egyszer már találkoztak személyesen is, amikor ez a férfi tisztességesen azt mondta, hogy szívesen kezdene viszonyt vele, de nem akarja magára vállalni, hogy egy családot szétrobbant. Persze, ha a hölgy úgy dönt, hogy otthagyja a családját, akkor minden lehetséges. A fiatal nő most rettenetesen szenved, hogy kilépjen-e a házasságából, otthagyja-e a két gyereket és a férjét egy szerelemért, netán elköltözzön a két gyerekkel vagy ne. Azt mondta, ez egy örületes szenvedés a számára. Azt is elmesélte, hogy az apja elég sokat iszik, gyerekkorában mindig nagy veszekedések voltak otthon, ő a mai napig jóban van az anyjával, és ha meglátogatja a szüleit, akik a rossz házasságuk ellenére együtt maradtak, elnézi az anyját, és mindig az jut róla eszébe, hogy ő soha nem akart ilyen boldogtalan életet. A nagymamájának lánykorában volt egy kérője, aki el akarta szöktetni külföldre, de nem ment hozzá, mert félt attól, hogy új életet kezdjen, hanem hozzáment az ő nagypapjához, aki mellett végig boldogtalan volt. Sem az anyját, sem a nagyanyját nem látja boldognak, ezek boldogtalanok, mondta, mert kitartottak egy kapcsolatban, amely nem szerelem volt. Ő is már két gyereket szült annak a férfinak, akihez hozzáment, és most felcsillant egy sze-

relem, egy olyan érzés, amit még sosem ismert. Szüntelenül azon gondolkodik, hogy lám-lám, az elődök mind mekkorát hibáztak, hogy kitartottak egy rossz kapcsolatban. Ahogy beszél az életéről, egyre nyilvánvalóbb, hogy mit szeretne. Szinte hallani: *elmegyek egy terapeutához, mondjuk egy homeopátához, mert ő talán megerősít abban, amit hallani szeretnék, hogy ugorjak ki ebből az egészből, hagyjak ott mindent, kezdjek új életet, végre a magamét.*

De ezt egyetlen valamire való terapeuta sem teszi meg. Nem mondja meg, hogy mit tegyen. Ráadásul a homeopata egy homeopátiás szert szeretne adni, mert ő így segít, és ahhoz hogy szert adjon, tünetekre van szüksége. A homeopátia filozófiája arra épül, hogy minden szenvedés, legyen az lelki, testi, kifejeződik tünetekben. Maga a tünet megmutatja a szenvedés mibenlétét. A homeopata nem tud jól segíteni, ha egy témára ad szert, csak akkor, ha az egyéni megnyilvánulásokra, vagyis az egyéni tünetekre. Ha egy témát akarunk megnevezni, félreérthető egyéni interpretációkba bonyolódunk. Mert mi itt a téma? Döntésképtelenség? Szerelmi bánat? Házassági krízis? Életuntság? Félelem a biztonság elvesztésétől? Erotikus extázis? Elfojtott vágyakozás? Mind értelmezés, egyéni nézőpont kérdése. Ha mindez megnyilvánulna tünetben, akkor láthatóvá válna az állapot. Például, ha sírdogálna, és nagyokat sóhajtozna, ha álmatlanul forgolódna, ha lenyelne a sírást és gombóc lenne a torkában ettől, ha néha sírna, aztán váratlanul felnevetne, akkor adhatna a homeopata mondjuk *Ignatiát*. De a hölgy minden kérdésre a fejét rázza, nem, semmi panasza nincs, és ahogy beszél, tényleg nem sír, nem sóhajt, de mégis azt mondja, hogy szenved, nagyon szenved, miközben jól van, szégyelli is, hogy jól van, mások biztos szörnyű problémákkal jönnek ide, ő meg

csak nyafog ezen, de értsük meg, ez az ő életében nagyon nagy szenvedés.

Ezt így nem lehet homeopátiás szerben megjeleníteni. Egyáltalán van itt probléma? A hölgy szenved, kínlódik, nem tudja, mit csináljon. Most ismerte meg a szerelmet. Eddig nem tudta, milyen az, amikor annyira szeret egy ember egy másikat, hogy annak minden porcikájáért rajongani tud. Hogy elfogja a borzongás, ha csak a kabátját látja a fogason, a cipőjét az ajtó előtt, ha egy képen, csak a kezét látja, úgy érzi, hogy neki már vége, megsemmisül ebben az érzésben.

Igen, igen, de milyen betegségei voltak, legalább a múltban? – próbálja megfogni a helyzetet a homeopata. Vagy mit szeret enni, inni, hogyan alszik, fáj-e bármije, van-e bármi egyéni jellegzetesség, kórtörténet, amelyből ki lehet indulni? Ő teljesen egészséges. Gyerekek is az volt. Szinte sosem volt beteg néhány átlagos náthán kívül. Sem az evési, sem az folyadékfogyasztási szokásai nem túl különösek. Semmi feltűnő egyéni tulajdonság. Csak a nagy szenvedés, ami van. A gyerekekkel jó a viszonya. A férjével is jó a viszonya. Néhány éve a férjének volt egy megingása, megkörnyékezte őt is a szerelem, de mára már túl vannak rajta, együtt maradtak. Akkoriban a hölgy nem firtatta ezt a viszonyt, nem kutatta, hogy a férje meddig ment el, most azonban elővette ezt a történetet, amelyre egyszer már fátylat borítottak. A nő mostani helyzete, a semmiből felbukkanó és mindent elsöprő szerelem más megvilágításba helyezi a múltat, mert ha a férje őt valóban megcsalta, akkor neki most tulajdonképpen menlevele van, most kiegyenlíthetné az eddigi kiegyenlíthetetlen számlát.

Ezek szerint a tisztesség relatív? Hogy van ez? Én tisztességes vagyok, de csak addig, amíg a másik is, és ha a másik nem,

akkor én sem? Az egyik bulvárlapban olvastam, hogy szenteste, az éjféli miséről hazatérő idős hölgyet megtámadta valaki az utcán. Főcím volt, és kiemelték, hogy *szentestén*. A szeretet ünnepén akart gyilkolni!!! Egy darabig nekem is teljesen világos volt, hogy ez tényleg felháborító, aztán eszembe jutott, hogy leszúrni valakit szentestén, miért csúnyább dolog, mint bármikor máskor? Ha másnap szúrja le, nem olyan nagy probléma, mint mondjuk szentestén? Szentestén leszúrni valakit dupla bűn? Akkor lehet a legmélyebbre süllyedni a bűnbe és a bűnbocsánatba, az ember eredendő vétkes állapotába. Tehát a morál nem relatív; vagy van, vagy nincs. Annak, akinek nincs problémája azzal, hogy leszúrjon vagy kifosszon valakit, tök mindegy, hogy a szeretet ünnepe van-e vagy sem. Onnan nézve a bűn nem relatív, hanem vagy van, vagy nincs.

Homeopátiásan beszélgetni

Szóval, ha nem azt mondja a homeopata, amit a segítséget kérő hallani akar, és nem is mond mást, de szert sem tud adni, mert nincs tünet, akkor mit tegyen? Mert nem mondhatja, hogy nincs megoldás, ilyen az élet, meg kell szokni. Ha igazán homeopata, vagyis tudja, hogy a homeopátia nem kizárólag szervválasztáson alapuló gyógymód, hanem a természet működésének rendje, akkor legalább tud homeopátiás módon kommunikálni. Vagyis úgy válaszol, hogy összegezve és felnagyítva visszakérdez, és ezzel lehet, hogy rosszabbodást vált ki, de se baj, figyelni az így kialakuló reakciókat. *Tudja mit* – mondaná a homeopata –, *ne habozzon, látja, minden női felmenője elrontotta az életét, ideje kilépni ebből az átokból, hagyjon ott*

csapot-papot, hazafelé menet vegyen ki egy albérletet, hazaérve álljon bátran a férje elé, mondja meg, hogy beleszeretett valakibe és elköltözik, hogy most tudta meg, milyen az igazi szerelem, hogy mi hiányzott a házasságában, vigye el a gyerekeket, és hívja fel a szerelmét, hogy már semmi akadálya annak, hogy egymáséi legyenek, költözzenek össze, vállaljon munkát, tartsa el magát, és neveljék együtt a gyerekeiket a szerelmével.

– Jaj, ezt nem merem meglépni! Ez teljesen bizonytalan. Nem is biztos, hogy ezt akarom.

– Rendben, akkor maradjon inkább otthon. Próbálja a szerelmét elfelejteni, verje ki a fejéből, hogy az élet felrúgható. Egyszer már döntött, a férje szereti önt, megesküdt, hogy sosem hagyják el egymást, ráadásul van két gyerekük, ők is megszenvednék a válást, maradjon a férje mellett, felejtse, és többet ne legyen szerelmes, ez az élet most már így marad mindhalálig.

– Jaj, ebbe még belegondolni is rossz. Tudom, hogy a férjem szeret, mindenünk megvan, de szenvedek ebben a kapcsolatban. Úgy érzem, hogy kiürült.

– Akkor nem marad más megoldás, már csak matematikailag sem, mint egy harmadik út, vagyis maradjon a házasságban, és titokban élje meg a szerelmet, amíg az tart. Végül is egyszer élünk!

– Hogy mondhat ilyet! Nekem ez nem fér bele az életbe, én nem vagyok olyan. Nem tudnék hazugságban létezni. Számomra ez nem járható út.

Körbeértünk. Valóban nincs megoldás. Bebizonyította nekünk. Nincs más, mint kimondani: – Igaza van, hölgyem. Megértem, hogy szenved. Nincs megoldás. Minden megoldás rossz. Ha marad, ha megy, szenvedni fog. Nem lehet mit tenni. A szerelem tönkretette az életét. Nincs boldogság, csak szenvedés van.

Ezek a mondatok komoly homeopátiás rosszabbodást képesek kiváltani. A hölgy elsírta magát, és megfogalmazta a lényegét: *Nem az a kérdés, hogyan döntsek, hanem az a kérdés, hogy én nem éltem még sosem a magam életét. Nem tudom, hogy mit akarok. És sosem azt tettem, amit én akarok. Soha nem voltam még abban az állapotban, hogy egyáltalán tudjam, hogy mi vagyok én, és mit szeretnék. Soha nem volt az életemben még olyan, hogy azt tehetek, amit akarok, és nem is tudom, hogy mit akarok tenni.*

Ezek pontos, lényeglátó mondatok. Azt mondja el a saját szavaival, amit akkor mondtak a homeopátiás gyógyszervizsgáló alanyok, amikor daganatos szövetből készült hígított, dinamizált szert vettek be. A *Carcinosinum* homeopátiás szer gyógyszervizsgálatának esszenciáját halljuk. A hölgy nem a saját betegségét éli, egész élethelyzetét egy korábbi generációkban jelen levő betegség lenyomata határozza meg. Homeopátiás kifejezéssel élve, nincs individuális tünet, nincs individuális betegség, csak egy miazmát látunk. Vagyis egy generációkon áthagyományozódó betegség pecsétjét. Jelen esetben a daganatos betegségre jellemző mentális állapot áthagyományozódó lenyomatát, vagyis a karcinotikus miazmát.

Az is baj, ha nincs baj

„Soha nem éltem a saját életemet, mindig kívülről diktálták, mit csináljak, nem tudom, hogy mi a saját döntésem, fogalmam sincs, hogyan döntsek, nem vagyok kapcsolatban a saját döntéseimmel.” Ezek a mondatok a karcinotikus miazma, és a *Carcinosinum* nevű homeopátiás szer esszenciális monda-

MEGRENDELEM A KÖTETET



VIS VITALIS

www.visvitaliskiado.hu